

baptist.dk

◀ Nr. 3 ▶ 2008 ▶ 155. årgang ▶

Brænder vi stadig folk på bålet? – tugt og utugt i kirken

Mission Possible – det er muligt!

[☰] Bente Jensen [☐] Rie Andersen

»Vi er i samme båd – på det samme hav« lød overskriften på det andet lederdøgn i Fredericia sidst i februar, hvor præster og menighedsledere fra BaptistKirken, Missionsforbundet og Metodistkirken mødtes.

»Vi står med de samme store udfordringer – lad os mødes og samtale om løsninger og muligheder, for det er muligt!«, lød det fra arrangørerne.

Og hvordan var det så?

Det allerførste, der slog mig, da vi trådte ind, var gensynsglæden. Mange var gengangere fra sidste år, varme hilser blev udvekslet på tværs af kirkesamfund, og det var helt klart, at forventningen til det kommende døgn var stor.

I BaptistKirken står vi midt i en forandringsproces. »Vil et større samarbejde med andre kirkesamfund gribe forstyrrende ind i dette?«, lød et meget relevant spørgsmål.

Jeg stillede det til en gruppe af vores unge: Lasse Åbom, Kristoffer Anhøj, Charlotte Bekker fra BBU (Baptisternes Børne- og Ungdomsforbund) samt Simon Skårhøj, projektkoordinator for forandringsprocessen: »Øget samarbejde giver god mening for os unge. Vi ønsker at sætte menighederne i centrum. Det er her kristenlivet leves. Netværk skabes i dag på baggrund af relatio-

ner i det nære samfund, gerne på tværs af kirkeskel. [re:gen] er et godt eksempel på dette. Der er brug for et overordnet fællesskab til at understøtte menighederne samt tage sig af opgaver som ledertræning, kommunikation, fælles projekter m.m.«

Et synligt resultat af lederdøgnet er, at vores unge denne gang har rettet henvendelse til unge fra de to andre kirkesamfund om at deltage, og dette resulterede i et fælles ungdomsmøde under lederdøgnet i Fredericia.

Tankevækkende er det også, at de personer, der i januar deltog i en inspirationsdag om BaptistKirkens fremtid, generelt pegede på et forøget nationalt samarbejde mellem kirkerne i fremtiden.

Gud var der før os!

– påpegede Bent Bjerring-Nielsen, præst i Amagerbro Frikirke og lærer på SALT, i sit oplæg om at lede en menighed i mission. Han understregede, at mission ikke er noget, vi gør. Det er Guds mission, og Gud inviterer os til at være med deri.

Som eksempel viste Bent billedet fra

tragedien på Roskilde festivalen for et par år siden, hvor ni personer mistede livet. At Gud også var dér med sin ånd, uden kirken var til stede, viser det kors, som man rejste af de forhåndenværende materialer – øldåser! Det billede talte stærkt til mange af os om vores foretagsomhed – vi skal ikke selv. Vi skal stille os til rådighed for Gud!

Fra tragedien på Roskilde Festival. At Gud også var der med sin ånd, uden kirken var til stede, viser dette kors, som man rejste af de forhåndenværende materialer – øldåser!

»Nu er det op til os lokalt, om vi kan glemme vores forestillinger om »dem og os« og få nye visioner om fællesskab og mission.«

Samtalen er det vigtigste

»Det vigtigste er samtalen«, lød det fra mange af deltagerne, og programmet gav rig mulighed for at tale sammen – i fokusgrupperne, i samtalegrupperne og i pauserne.

Da jeg spurgte nogle af deltagerne:

»Hvad inspirerer lederdøgnet dig til?«, lød nogle af svarene:

- »Vi skal arbejde mere med medarbejderomsorgen.«
- »Vi skal arbejde mere med vores udadrettede mission.«

- »Vi skal sætte mål for vores menighedsundervisning.«
- »Det var berigende at blive tvunget i grupper sammen.«
- »Jeg fik inspiration til anderledes kvindearbejde.«
- »Vi skal ikke forcere en udvikling, men vise tålmodighed i arbejdet.«
- »Vi vil undersøge muligheden for samarbejde med de etniske grupper.«
- »Vi vil opfordre vores cellegrupper til at være idéskabende.«

»Det vigtigste er samtalen«, lød det fra mange af deltagerne.

Er der konkrete tiltag rundt om i landet?

Poul Brendes fra Metodistkirken i Rønne fortalte om det frikirkelige samarbejde, der er på Bornholm. Præsterne mødes en gang om måneden for at drøfte relevante emner og bede sammen. Man er sammen omkring allianceugen (bedeuge på tværs af kirker, red.), og gospelkoret består af medlemmer fra forskellige kirkesamfund.

»Vi er i gang, men jeg ser gerne dette samarbejde udbygget i fremtiden«, lød det fra Poul.

I Brovst har Missionsforbundet og Baptistkirken indledt et nærmere samarbejde. Jette Levisen, Missionsforbundet, og Asger Hyllerg, BaptistKirken, fortæller: »Vores vision var en fælles frikirke i Brovst. Det viste sig ikke muligt, men førte til et samarbejde mellem vores to kirker, der begge står uden fast præst. Vi holder to gudstjenester i hver af kirkerne hver måned og er sammen om seniorarbejdet. Vi ser også gerne et fællesskab om opgaver på nationalt plan.«

Flere andre steder er samarbejdet så småt i gang. Lederdøgnet gav inspiration. Nu er det op til os lokalt, om vi kan glemme vores forestillinger om »dem og os« og få nye visioner om fællesskab og mission. ■

Poul Brendes,
Metodistkirken,
Rønne

Jette Levisen,
Missionsforbundet,
Brovst

- 2 Mission Possible – det er muligt!**
– reportage fra Lederforum
Af Bente Jensen
- 5 Grænsefiksering**
– leder
Af Rie Andersen
- 6 Man gjorde mere end et barn fortræd**
– en personlig historie om tugt
Af Lone Møller-Hansen
- 9 Rodbehandling**
– er 'kirke' mursten eller mennesker?
Af Lasse Åbom og Ole Lundegaard
- 10 Den respektfulde samtale**
– interview med coach og diakon Susanne Hovmand
Af Lola Skagen
- 12 Global Team på kirkebesøg i Gitega**
– støt projekt »Plant en kirke«
Af Nille Algot Nielsen og Linda Yrke Jørgensen, Global Team
- 14 En kirke, man selv gider komme i!**
– portræt af Købnerkirken
Af Michael Møller-Hansen
- 16 Bagsiden af medaljen**
– baggrund: Synd før og nu!
Af Bent Hylleberg
- 18 Hvor gik præsten hen?**
– nedslag på præstesituationen
Af Hanne Kiel og Bjarne Willer
- 19 Hvordan har du det med hvide løg(ne)?**
– en lille skarp
Af Bent Hylleberg
- 20 Et af de helt store spørgsmål!**
– »Hvem siger I, at jeg er?«, spørger missionsstævnet
Af Helle Kvist
- 22 Psykopater på kirkens talerstol ...**
– hvorfor magtmennesket trives i kirken
Af Dorte Toudal Viftrup
- 24 Jeg rejser til Amerika**
– boganmeldelse
Af Bent Hylleberg
- 25 Døbte og døde**
- 26 Giverglæde – provokation af vores følelser?**
– synspunkt
Af Bente Jensen
- 28 Øksedal o8 – Ren energi**
– International spejderlejr
Af Stine Skovgård
- 29 Giv tid ...**
– Lindas refleksioner
Af Linda Yrke Jørgensen, Global Team
- 30 Den gode, den dårlige og den virkelig slemme!**
– Hvad synger vi i kirken?
Af Jacob Anhøj
- 32 På vej ud i verden for at gøre en forskel ...**
– Global Team fortæller fra Burundi
Af Tine Borup Nielsen, Global Team
- 34 Hvad vender vi os fra – og til?**
– handler denne andagt mon om afvænnelse eller tilvendelse?
Af Michael Møller-Hansen
- 36 Hvor går grænsen?**
– Jacobs klumme
Af Jacob Anhøj

(GLIMT)

Nødhjælp og forsoning i Kibera

I Kenya tyder det på, at de værste uroligheder har lagt sig efter præsidentvalget i slutningen af december. Men for indbyggerne i Kibera er hverdagen alligevel tynget af massive problemer. »Stammestridighederne i forbindelse med valget har ført til meget had mellem naboer i slummen og i Kibera Baptist Church. Derfor vil forårets projekter i kirken fokusere på fællesskab og konfliktløsning, så kirken fortsat vil være kendt som en kirke for alle – uanset stammetilhørsforhold«, fortæller Anne Catrine Hansen fra Kibera-teamet.

Urolighederne har også haft betydning for slumbeboernes levevilkår. Mange huse er brændt, og folk har mistet det lidt, de ejede. Samtidig har det ikke været nemt at finde arbejde, så mange familier er uden mad. I forbindelse med krisen i Kenya har Danske Frikirker samlet penge ind til nødhjælp, som Projekt Kibera fik en fjerdedel af – i alt 25.000 kr. Pengene er brugt til at give de hårdest ramte børnefamilier mad, tæpper, madrasser, tøj, o.lign. samt medicinsk behandling af børnene. Læs mere om Projekt Kibera på www.kibera.dk

Grænsefikse-

ring

[📹] Per Bækgaard [☰] Rie Andersen

»Jeg keder mig nu så grænseløst over vores optagethed af grænser for grænsers skyld.«

Verden skaber rum for et liv i spænding.

En spænding, det moderne menneske befinder sig i og ikke bare sådan kan løbe fra. »Vi er ikke *af* denne verden – men *i* verden«, et spændingsforhold, jeg har hørt om, siden jeg var en lille pige, der troligt gik i kirkens juniorklub hver torsdag. Dengang var det moderne, at kirken gjorde et forsøg på at være »modkultur«. Den lille, kække kristne fisk, der målbevidst og modigt svømmede mod strømmen af fæle hajer og slappe fladfisk. Et modbillede på kulturen, for vi måtte endelig ikke falde sammen med kulturen. Smøgerne blev kvast, CD'er med støjrock fik smæk og blev knækket over, og kærester, der ikke var fra folden, blev sat på porten. Grænsen mellem »os« og »dem« blev trukket op. Den smalle vej var ypperlig.

Senere kom sociologer og andet godtfolk på banen i kirken. De slog et slag for, at kirken skulle være *kulturelt relevant* i sin samtid. Ind kom de søgervenlige gudstjenester, der alt andet end forskrækkede kirkefremmede Mary og Harry. Med selvironiske sketches om almindelige parforholdsproblemer om samtalekøkken, vasketøj og onsdagssex var tærsklen til kirken lav og bred. Vi kunne læne os tilbage i biografæderne mod den store scene og lade os underholde af graden af genkendelighed.

Og sådan fortsætter sagaen. Vi har trukket grænser op – og visket grænser ud. Trukket grænser op – og visket grænser ud. Vi har tugtet – og utugtet – og været enormt optagede af det spændende – og farlige – på den anden side. Elsket

at lade os forarge over staklerne »derovre«, som var galt på den, hvad enten vi stod på den liberale eller den konservative side af grænsen.

Vi definerer os selv ved afgrænsninger, vi sætter op omkring os og andre. Men jeg keder mig nu så grænseløst over vores optagethed af grænser for grænsers skyld. Hvorfor denne fiksering på grænsen, og dybest set ofte på det ... perifere? Kristus er det centrale. Det er om Ham, vores liv roterer, og vores opmærksomhed skal rettes mod ham. Han, som er grænseløs. Han var ikke optaget af os eller dem. Af hipt eller hæsligt. Han var optaget af sagen – *menesket*. Mennesket i al dets begrænsning var det, Han havde for øje til det sidste.

I det mysterium inviterer han os ind.

Rigtig god læselyst! ■

Man gjorde mere end et barn

[E] Lone Møller-Hansen [K] Kasper Klarskov

fortræd

Da baptistpræsten dukkede op hos den 18-årige gravide spejder, der endnu ikke var gift med kæresten, endte det med 40 år uden for menighedens liv.

En historie om menighedstugt – som ender godt, trods alt.

»En kærlig pegefinger
havde været på sin plads.«

»Jeg følte mig helt forladt.
Hele mit netværk forsvandt.«

Hun var 18 år. Det var hendes kæreste også. Det var i 1964. Han sejlede, så han var ikke hjemme, da hun fandt ud af, at hun var gravid. De var ikke gift – og kom i en baptistkirke. Hun var spejder. »Det var mine bedste år«, fortæller hun.

Det var nogle forfærdelige måneder. Hun turde ikke fortælle det direkte til sin mor – hun købte noget babytøj, som moren fandt. »Er der ikke noget, du skal fortælle mig?«, blev hun spurgt, og så fik hun lettet sit hjerte.

Hendes svigermor blev tosset, og hendes far insisterede på, at de skulle giftes. Han var selv født uden for ægteskab. Hun ville ikke op ad kirkegulvet med mave på, så det blev på rådhuset. Men det værste var, da baptistpræsten dukkede op hjemme hos hende og sagde, at hun ikke måtte komme i kirken, mens hun var gravid. »Jeg havde forventet et kærligt menneske, men han var fordømmende. Og samtidig kunne han ikke forstå, hvorfor vi ikke ville giftes i kirken. Jeg følte mig helt forladt. Hele mit netværk forsvandt. Jeg fik andre kammerater – kolleger, men slet ikke nogen med den baggrund, jeg var så glad for.«

Da deres datter var født, mødte præsten op igen med navneattesten. »Nu ser vi

dig gerne i kirken igen, nu ser du jo normal ud.« Det var for meget, især for barnets far. Han smed præsten på porten.

Dyrt betalt

»Ungdommens fejltrin er jeg kommet til at betale dyrt for. Jeg har fordømt mig selv, og jeg blev et andet menneske, end jeg ellers ville være blevet. Jeg skubbede bevidst troen væk og lærte ikke engang mine børn aftenbøn. Da de så startede til spejder kom næste knæk. En spejderfører sagde til min datter: »Hvad er det da for en mor, der ikke lærer dig aftenbøn?« Hun har ikke været der siden.«

Et udstillingsvindue

»Jeg har ikke levet noget grimt liv. Jeg er gift med den mand, som jeg fik barn med som 18-årig. Jeg beskyttede mig selv mod nye skuffelser. Min mormor var imod, at jeg blev døbt. Da vi ventede barnet, var hendes kommentar: »Ja, vi sagde jo, at det var et udstillingsvindue.« Baptisterne var altid så fine i tøjet ...

Min onkels reaktion reddede mig: »Vær du glad for, at du kan få børn.« De havde ingen.

Men alle årene har min bibel stået i reolen med min menighedsbog i.«

Fakta

»Hvis en fra menigheden gør noget forkert, så gå hen og tal med ham om det under fire øjne. Hvis han hører på dig, så har du fået ham tilbage på rette spor. Men hvis han ikke vil høre på dig, skal du tage et par mænd med dig, for der står i Loven at en sag afgøres på to eller tre vidners udsagn. Virker det ikke, må du bringe sagen op for hele menigheden. Og hvis han stadig nægter at høre efter, skal du betragte ham som om han ikke længere hører til hos jer.«

Matthæus' fortælling om Jesus 18:15-17,

Den Nye Aftale

»Det skal de ikke bestemme«

I de næste over 30 år var der kun én kontakt til menigheden. »Vi fik et brev, for vi betalte ingenting. Det var en opfordring til at melde os ud. Min mands reaktion var: »Det skal de godt nok ikke bestemme.« Han blev der for sin mors skyld. Jeg blev, fordi det betød noget for mig, at jeg tilhører en menighed, uanset, hvad den mener om mig.«

»Så kom en ny præst til menigheden, som tog kontakt. Der faldt en stor sten fra mit hjerte. Jeg blev helt paf – og glad. Vi er

Man gjorde mere end et barn fortræd

begyndt at komme i kirken igen. Jeg kommer mest – sammen med en anden kvinde. Vi er kommet hjem. Jeg oplever en indre fred der på kirkebænken, og jeg føler mig som den fortabte søn. Gud har ventet på mig hele tiden.»

Fortrolighed og tillid

»Min mening om menighedstugt? Præsten gjorde det ikke for at være ond, men i stedet skulle kirken være det sted, der breder sine vinger ud, når noget er gået galt. Præsten skulle have snakket med os, mine

forældre, min svigermor ... En kærlig pegefinger havde været på sin plads. Selvfølgelig kan vi blande os i hinandens liv, men det skal være med et kærligt spørgsmål: »Har I problemer, så er vi her!« Et godt menighedsliv kræver fortrolighed med hinanden og tillid til præsten. Og den fortrolighed ved man aldrig, om man egentlig har.«

Deres datter har også fået barn, før hun blev gift. Men hun var ikke medlem af menigheden, så for hende har det ikke givet de samme problemer! ■

Fakta | Menighedstugt

Menighedstugt er at ville genoprette et forhold, der er gået galt. Et forhold mellem mennesker eller mellem et menneske og Gud. Menighedstugt er tidligere sat lig med udelukkelse af menigheden, mest på grund af sex før ægteskab, men også for at være fuld eller have gæld.

Den senere forstander for Baptistsamfundets prædikantskole, Johannes Nørgaard, formulerede det således i 1932:

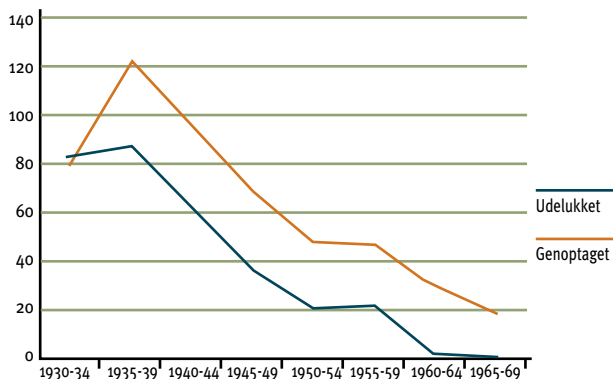
»Tugt betyder en bevidst Indgriben

overfor den naturlige, umiddelbare Livs-udfoldelse med det Formaal at forædle. Menighedstugten er en ydre Bekræftelse på Guds Dom i dens Samvittighed, der er Genstand for Tugt, og den har det Formaal at være en hjælp til Frelse.«

Bent Hylleberg konstaterer i bogen »Et kirkesamfund bliver til« s. 311: »Statistikken gennem snart 100 år viste, at sådanne domme sjældent var blevet hjælp til frelse. Baptisterne var i færd med at skifte spor – til et menighedsliv uden tugt.«

Grafen viser antallet af udelukkede og genoptagne medlemmer i Det Danske Baptistsamfund fra 1930 til 1969. Mellem 1930 og 1934 bliver antallet af genoptagne større end antal-

let af udelukkede. I 1968 holder man helt op med at registrere udelukkelse, formentlig som tegn på en – sikkert – stiltørdig erkendelse af, at udelukkelse ikke er så hensigtsmæssige.

Rodbehandling

[📺] Per Bækgaard [☰] Ole Lundegaard og Lasse Åbom

Ole Lundegaard og Lasse Åbom finder i denne serie tilbage til rødderne af den strømning i troen, vi kalder *baptismen*, fra 1500-tallet og til i dag. Denne gang fokuserer de på vores forståelse af kirke. Er »kirke« mursten – eller mennesker ...?

Igennem tiden har der været mange og ofte drabelige diskussioner om, hvad kirke er. Hvis man spørger en almindelig dansker, vil han eller hun nok svare, at kirke er en bygning. De første baptister, som vi kalder Anabaptister – holdt fast i tanken om, at kirken var det *fællesskab*, de havde sammen, når de mødtes i hjemmene, bad, læste i Bibelen og sammen forsøgte at leve som efterfølgere af Jesus. Man kan sige, at kirke for en baptist ikke er mursten – men mennesker. Hermed mente de at have fundet tilbage til den oprindelige kirke, som dengang Jesus og apostlene levede.

Den tidlige kirke

Den første kirke var nemlig sådan en gruppe af mennesker. Her var vægten ikke lagt på kirken som institution og indehaver af den ene rette lære, men i stedet på at leve i efterfølgelse af Jesus. Omkring år 313 skete der en stor omvæltning for den tidlige kirke: Kejser Konstantin besluttede

at bruge kirken som Romerrigets religiøse over- og underbygning og kæde kirke og statsmagt tæt sammen. Dette medførte en fundamental forandring af kirken: Man begyndte at ensrette læren og forfølge alle, der havde en afvigende tro, man samlede sig magt og indflydelse i samfundet og blev en integreret del af de bestående magtstrukturer, man støttede statsmagten i at opretholde tingenes tilstand og lagde mindre vægt på den kritik af både politisk og religiøs magt, der ligger i Jesu ord. Man blev en institution med ansatte ledere og store kirker, hvor folk snarere var kristne af navn end af gavn. Man taler om, at troen gik fra at være en levende kristenhed til at være en institutionaliseret kristendom.

»Man kan sige, at kirke for en baptist ikke er mursten – men mennesker.«

En ny tid

I reformationen omkring år 1500 valgte de første baptister at bryde med denne tænkning om kristendommen. De gjorde op med tanken om kirken som en magthaver og dannede frie grupper af oprigtigt troende kristne, der søgte at leve i efterfølgelse af Jesus. Men et fællesskab, der kalder sig kirke er aldrig bare til for sin egen skyld – det har en ganske særlig opgave. Det latinske ord *missio* betyder netop »sendelse« eller »opgave«, og når vi taler om, at kirke er mission betyder det, at kirken er et fællesskab med en ganske særlig opgave, nemlig at leve i efterfølgelse af Jesus og dermed være det for verden som Jesus var for sin tid. Hvad det betyder, er temaet for de kommende artikler i denne serie ... ■

1. Jesu disciple
2. Nøglen til skriften
3. Kirke er mission
4. På de fattiges side
5. Forsonet fællesskab
6. Økonomisk solidaritet
7. Fredsstiftere

[☰] Lola Skagen [📷] Kasper Klarskov

Den respektfulde samtale

Hvad gør vi, når vi er vidne til, at et menneske er på vej ud ad et galt spor? At blande sig i et andet menneskes liv synes vanskeligt for os, for hvordan bærer vi os ad med at sige noget?

Vi vægrer os ved at blande os i hinandens liv på trods af, at vi kan være vidne til, at et andet menneske er på vej ud ad et galt spor. Denne mangel på indgriben har omkostninger, præcis som fordums tiders tugt – tab af nærvær og samhørighed. baptist.dk har taget en snak med coach og diakon fra Institut for Diakoni og Sjælesorg i Dianalund, Susanne Hovmand, om, hvordan vi drager omsorg for hinanden, og om hvordan vi respektfuldt kan kommunikere ind i andres liv.

Har vi overhovedet ret til at blande os i, hvordan et andet menneske lever sit liv?

Susanne: »Jeg mener, at ethvert kristent menneske har et ansvar for sig selv og for sin næste – det jeg kalder et diakonalt ansvar. Det betyder, at jeg har pligt til at reagere på det, som jeg er vidne om. Det behøver ikke kun at være i store og konfliktfyldte situationer som fx misbrug. Det er også i helt almindelige dagligdags situationer som fx en kollega, der er ved at udvikle stress, el-

»Først og fremmest handler det om ikke at ignorere den indre følelse jeg får, men turde mærke, hvad jeg mærker.«

»Ethvert kristent menneske har et ansvar for sig selv og for sin næste.«

ler en samtale mellem to ægtefæller. Når jeg som menneske mærker, at det, jeg er vidne til, bekymrer mig eller virker ubehageligt på mig, da er det min pligt at gøre noget.»

Hvad er det, der afholder os fra at gøre noget? Er det ligegyldighed eller vores fortravlede liv?

Susanne: »Det er de færreste mennesker, der er ligeglade. Ofte er det, der afholder os fra at gøre noget, angsten for at blive afvist, eller for at modparten skal blive sur. Den risiko vil altid være til stede. Vi kan ikke styre den andens reaktion, men vi kan gøre meget ved at forberede os. Først og fremmest handler det om ikke at ignorere den indre følelse, jeg får, men turde mærke,

hvad jeg mærker. Dernæst må jeg finde ud af, hvad jeg selv har på spil her. Hvorfor reagerer jeg, som jeg gør? Handler det bare om mig, eller er der noget i det her? Denne refleksion kan være god at gøre sammen med én, der kender mig rigtig godt, og som tør være ærlig. Hvis jeg finder ud af, at der er noget i det her, så er jeg nødt til at konfrontere hovedpersonen med det.

Også her er det vigtigt at forberede sig og ikke buse ud med det over opvasken eller som en henkastet bemærkning ved det næstkommende middagsselskab. Jeg anbefaler, at man arrangerer et møde, hvor I begge har god tid; siger at du godt vil mødes, fordi du oplevede noget, sidst I var sammen, som bekymrer dig, hvis det er det, der er tilfældet. På den måde er personen forberedt. Det er respektfuldt ikke alene for hende, men også for dig selv.»

Hvad siger man så, når man sidder der?

Susanne: »Det er der ikke nogen enkel opskrift på, men det er vigtigt først at lægge rammerne for mødet. Sig, at du gerne vil have lov til at fortælle, hvad du oplevede, og hvad det gjorde ved dig, og at hun bagefter får lov til at fortælle, hvordan hun oplevede det. Ved på forhånd at angive disse »spileregler« for mødet, sikrer du, at du får lov til at tale ud, uden at blive afbrudt. Og du kan

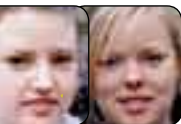
få sagt det, som du har forberedt at sige. Når du forbereder, hvad du vil sige, er det vigtigt at tale ud fra dig selv. Vær konkret og redegør for situationen, som du oplevede den. Du skal ikke tolke på den andens adfærd, men udelukkende fortælle, hvad du så, og hvad oplevelsen gjorde ved dig. Endelig skal du slutte af med at fortælle, hvad du godt kunne tænke dig. Hvad er det, du gerne vil opnå ved at sige det, du siger? Det er min erfaring, at folk har meget nemmere ved at gå én i møde i samtalen, når man holder sig til den konkrete situation og taler ud fra sig selv.»

Faren, hvis ikke vi påtager os et ansvar for hinanden, formulerede den danske teolog og filosof K.E. Løgstrup i »Den etiske fordring« i 1956: »Den enkelte har aldrig med et andet menneske at gøre uden, at han holder noget af dets liv i sin hånd. Det kan være meget lidt, en forbigående stemning, en oplagthed, man får til at visne, eller som man vækker, en lede man uddyber eller hæver. Men det kan også være forfærdende meget, så det simpelthen står til den enkelte, om den andens liv lykkes eller ej.«

På spørgsmålet, om vi kan tillade os at blande os i et andet menneskes liv, er svaret: Ja. Vi ikke alene kan; vi har også en pligt dertil. Gevinsten er en større grad af nærvær og samhørighed mennesker imellem. ■

Susanne Hovmand, coach og diakon fra Institut for Diakoni og Sjælesorg i Dianalund

Global Team på kirkebesøg i Gitega

☰] Linda Yrke Jørgensen og Nille Algot Nielsen [📷] Global Team

At plante nye menigheder er ikke altid en let opgave. Men ved vores besøg i Baptistkirken i Gitega erfarede vi, at man kan komme langt med nye idéer og troen på resultater.

Fra Bujumbura og et par timers kørsel mod øst når vi byen Gitega, hvor vi sammen med Geoffrey Ndagijimana, tidligere projektleder i Baptistkirken i Burundi, skal besøge en nystartet baptistmenighed. Menigheden i Gitega er sammen med den også nystartede menighed i Cankuzo en del af et nyt projekt, hvis formål er at plante nye baptistmenigheder i Burundi.

Forkyndelse, der giver resultater

I Gitega er de kommet langt, og det skyldes blandt andet, at baptistmenigheden [re:gen] i Danmark har indsamlet penge, som udgør størstedelen af Gitega menigheds finansielle grundlag.

Menigheden begyndte med bare to medlemmer og en præst i september 2006. Men siden har menigheden vokset sig større. Grunden dertil finder vi i deres omfattende

forkyndelsesarbejde. Dette arbejde har blandt andet bestået af en evangelisationskampagne, som var rettet mod en stor kirkedag i oktober 2007. En dag med korsang, bibellæsning, fællesspisning og undervisning. På denne kirkedag mødte 1700 mennesker frem. Ud af disse gav 20 mennesker tilsagn om, at de ville tilslutte sig Gitega menighed og lade sig døbe efter at have gennemgået den undervisning, der kræves for at blive døbt.

»Kampagnen var en velsignelse. Vi er vokset i ånden som menighed«, fortæller præsten med taknemmelighed. »Jeg beder for, at vi en gang i fremtiden kan få mulighed for at holde endnu en kampagne«.

Præstens glæde er fuldt ud berettiget. Siden kirkedagen er menigheden vokset til 40 aktive medlemmer, og de oplever stadig vækst i medlemstallet. Derudover begynder flere og flere aktiviteter i menighedens

dagligdag. Der er blandt andet startet et kor, de har påbegyndt en dåbsklasse med 5-10 deltagere, og inden længe har de planer om at starte et børnearbejde i form af søndagsskole.

»Jeg er meget glad. Kirken giver mig mulighed for at komme i et fællesskab med andre. Og i koret føler jeg, at jeg kan bidrage med mine evner til menigheden«, fortæller Corina smilende. Hun fortsætter: »Det er på den måde, jeg har fået velsignelse«.

Fremtiden for menigheden i Gitega

Planlægningen af fremtiden er allerede godt i gang. Under vores besøg blev vi kørt ud til den nye grund, som menigheden har købt lidt uden for centrum af Gitega, hvor de har planer om at starte et nyt kirkebyggeri. Menighedens forventninger er høje, men grunden står stadig tom, og selvom

»I koret føler jeg, at jeg kan bidrage med mine evner til menigheden.«

– Corina, menigheden i Gitega

entusiasmen er stor, bliver det svært at få budgettet til at række. Ifølge planen skal den nye kirke stå klar om to år, men med de midler, menigheden har på nuværende tidspunkt, er det ikke et realistisk mål.

Ny kirke eller ej. Som menighed vil de altid være samlet i et fællesskab, der ikke er bygget på materielle værdier, men derimod troen på Guds kærlighed. Som Jesus siger i Matthæus-evangeliet 18,20: »For hvor to eller tre er forsamlet i mit navn, dér er jeg midt iblandt dem.«

Starten af de nye menigheder i Cankuzo og Gitega er blot begyndelsen. I fremtiden er der planer om hvert år at starte to nye baptistmenigheder efter samme princip andre steder i Burundi. Geoffrey Ndagijimana håber at se lige så gode resultater for andre byer i de kommende år, som han har oplevet i Cankuzo og Gitega i 2007.

Corina med sin yngste søn fortæller, hvor stor betydning kirken har for hende.

Geoffrey og præsten fortæller om kirke-dagen, som havde været en stor succes.

Nederst: Grunden lidt uden for Gitega, som menigheden har købt til deres nye kirke.

Støt plantningen af menigheder i Cankuzo og Gitega

Med din hjælp vil vi: – hjælpe Baptistkirken i Burundi med at fortsætte menighedsplantningen i 2008 ved at bygge en kirke og fortsætte evangelisationen i lokalområdet, undervisningen og etableringen af menigheden.

I Cankuzo og Gitega startede Baptistkirken i Burundi i 2007 med støtte fra [re:gen] i Danmark to menigheder. Der blev holdt evangelisationskampagne, man lønnede evangelister, og der blev købt et lille stykke jord, der kunne tjene som evangelistens køkkenhave og menighedens fremtidige samlingssted.

Behov:

2 x 40.000,- kr. I alt 80.000,- kr.

Mærk indbetalingen:

»Kirkeplantning«

Giro konto nr. 902 6045

eller Danske Bank reg.nr. 3201

konto nr. 3201182417

En kirke, man selv gider komme i!

[≡] [📷] Michael Møller-Hansen [📷] Per Bækgaard

Engang var **Købnerkirken i København** en af landets største, rigeste og mest indflydelsesrige baptistmenigheder. Men det var dengang. I dag har menigheden knapt 100 medlemmer. Men på trods af det lavere medlemstal blomstrer det på Amager, og det er tydeligt, at de igen tror på fremtiden. Optimisme, forskellighed og sammenhold er kodeordene – og så skal kirken være et sted, man selv gider komme.

Fællesskabet bærer igennem!

Karen Larsen er en frisk dame på snart 90 år, som har været medlem af menigheden i noget nær en menneskealder:

»Jeg flyttede til København i 1938, men er oprindeligt fra menigheden i Hals (nuværende Vodskov). Købnerkirken var dengang en stor, men meget almindelig baptistkirke, der primært blev »styret« af nogle få familier. Siden er der sket meget. Kirken har forandret sig til det bedre, selvom vi er blevet færre. Det er blevet et meget trygt sted at være. Der har været op- og nedture, men i de perioder, hvor det har været svært, har der været et rigtig godt sammenhold. Man ramler ind i mange ting, og dér er man nødt til at komme videre. I en lidt svær periode som den, vi har haft de senere år uden præst, mm., falder det jo fra hinanden, hvis ikke det gode fællesskab er der. Der har vi været gode til at holde sammen. Noget af det, som kan splitte i kirker, er forskellig musik, men her synes jeg, at hvis det kan samle nogle unge, og de kan finde frem til

Gud, så er det jo herligt. Men de skal nok ikke regne med at se mig,« fortæller Karen med et smil på læben. »Men kirken har brug for unge mennesker. Der sker intet nyt, hvis vi gamle siger »Sådan gjorde vi dengang, jeg var ung, og sådan skal det også gøres i dag.« Unge skal kritisere det gamle, og derfor har vi brug for flere unge i menigheden. Kirken skal være for alle, og derfor skal vi heller ikke have en præst for de gamle eller en præst for de unge. Vi skal have en præst for menigheden.«

En pause, der forvandler

Jan Kaas er menighedsrådsformand i Købnerkirken, og mens der stilles borde op i kirken til den aften med Kulturcafé, hvor jazzbandet »The Sprit of New Orleans« skal spille, fortæller han om sine 27 år i menigheden:

»Min baggrund er Frelsens Hær, og det har jo en noget anderledes opbygning. Så første gang, jeg kom til et forhandlingsmøde her i menigheden, blev jeg noget chokeret. Tonen var hård og kontant, og der blev

ikke lagt skjul på meningerne. Men det er fortid nu – og meget har ændret sig siden dengang. Hvis jeg skal beskrive menigheden nu, så vil jeg kalde den optimistisk. Vi har stor tro på, at Købnerkirken har en fremtid, og det skyldes nok primært vores rigtig gode fællesskab. Vi er blevet meget mere sammentømret i de seneste år, og det selvom vi er meget forskellige. Nogle synes eksempelvis, at orgelet er fantastisk, andre, at det kan undværes. Men vi har fået en forståelse af, at vi som menighed er én familie; man lytter til hinanden og tillader uenigheder. På et tidspunkt begyndte de forskellige organisationer som fx spejderarbejdet at smuldre, og alligevel holdt vi fast i dem, hvilket ødelagde dem fuldstændig og tog meget hårdt på menigheden. Medlemstallet faldt, og økonomien skrantede. Da indså vi, at vi ikke kunne holde gang i de ting, der havde brug for kunstigt åndedræt. I stedet er der i dag de ting tilbage, som vi selv gider at komme til. Og det har været en tiltrængt forandring – eller snarere forvandling. Ud af det er der kommet KulturCafé, hvor vi samles om

»Da indså vi, at vi ikke kunne holde gang i de ting, der havde brug for kunstigt åndedræt.«

Fakta

Læs mere på www.koebnerkirken.dk

andre ting end før, og vores gospelkor på mere end 100 personer. Med KulturCaféen holder vi en lang »pause«, hvor vi plejer fællesskab, og på den måde håber vi, at nogen også vil finde ind i det dybere fællesskab. Så vi er meget optimistiske omkring fremtiden. Og så er det jo kun dejligt, at vi pr. 1. august får en ny præst«, slutter Jan Kaas.

Her kan jeg tage mine venner med

Fra en Klaus Lundberg, der har haft sin gang i kirken i mange år, hører vi, hvordan det har været at komme ind i menigheden, når man tidligere kun har oplevet folkekirken:

»Det var faktisk lidt tilfældigt, at jeg endte i Købnerkirken. Men selvom jeg ligesom

Til en kulturcafé i efteråret 2007 holdt Massoud Fou-roozandeh foredrag om sin opvækst i Iran, flugten fra landet og sit møde med Jesus.

*»Vi har stor tro på, at Købnerkirken har en fremtid, og det skyldes nok primært vores rigtig gode fællesskab.«
– Jan Kaas*

I foråret 2007 gav Fangekoret fra Vridsløselille Statsfængsel koncert i Købnerkirken, hvilket skete under stor mediebevågenhed.

I foråret 2008 gav The Spirit of New Orleans for anden gang koncert i Købnerkirken.

dumpede ind ad døren, følte jeg mig utroligt velkommen og fornemmede med det samme det gode og varme fællesskab – noget, der adskiller sig meget fra det, jeg har kendt til i folkekirken. Fx havde jeg en kammerat med herinde for nylig, og hans oplevelse var præcis den samme. Så det er rart at opleve, at der er plads til både mig og de dele af min

ikke-kristne omgangskreds, som jeg inviterer med. Hvad den slags angår, så er det vigtigt for mig, at vi ikke som kirke fortæller folk, hvad de skal tro. Jeg fortæller om min tro, og så må folk selv tage stilling til, hvad de mener,« fortæller Klaus, der i påsken blev døbt, som den første i lang tid, af den kommende præst, Jan Kornholt. ■

»Jeg fortæller om min tro, og så må folk selv tage stilling til hvad de mener.« – Klaus Lundberg

Bagsiden af medaljen

[☰][📄] Bent Hylleberg [📄] Per Bækgaard, collage: Ole Steen

Inden vi forstår, hvordan bagsiden skal læses, må der en forside til. En artikel, der skal handle om »synd før og nu«, kan derfor ikke skrives, med mindre vi begynder et andet sted: Vi må begynde med spørgsmålet om, hvad det vil sige, at Gud har skabt os i sit billede. Skabelse går forud for **synd** og skyld ...

Forsiden

At være *skabt i Guds billede* er en vending, vi kender fra bibelens begyndelse, hvor der fortælles en historie, der til alle tider er sand om enhver af os. Hvad det vil sige at være *skabt i Guds billede* beskrives ved at tale om *relationer*. Skaberens kærlighed omsætter sig hos os i tre livskredse: Som skabte hører vi sammen med skaberen (Gud), med medskabningen (andre mennesker) og med alt det skabte (skaberværket). Tilsammen giver disse relationer os *identitet* som mennesker. Når vi lever i disse relationer, oplever vi *den dybe sammenhæng*, der giver livet mening. Når relationerne brydes, er *synden* på spil. Synd er brudte relationer – brud på én eller flere af de tre relationer, der udtrykker, at vi hører Gud til. Vores skabte identitet går tabt.

Bagsiden

Så kan bagsiden beskrives. Det gør de bibelske fortællinger meget malerisk. Bruddet bliver åbenbart i alle tre dimensioner: Kvinden og manden skændes om, hvem der lyver for Gud. Det ene menneske slår

det andet ihjel. Og som mennesker opgiver vi at tage vare på skaberværket. Læs selv i 1. Mosebog 1-11. *Synd* er at leve i konflikt med den opgave at være Guds billede på jorden – eller at falde ud af de givne relationer, der giver mening til det gode liv, Gud giver os alle.

Hvorfor bagsiden kommer til at se sådan ud, fortæller bibelen ikke. Det sker, men ikke med Guds gode vilje. Ondskaben er dybest set et mysterium – en gåde. Prøver vi at tyde årsagen til *synden*, følger vi let en oprapning fra det upersonligt onde til Ondskaben, som vi oven i købet giver navn. På engelsk ser tankerækken sådan ud: Fra *evil* over *Evil* til *Devil(!)* – Djævelen hedder på græsk *diabolos* (den diabolske), dvs. ham, der ødelægger gode relationer. På hebraisk får »han« navnet *Satan*, der betyder modstander – ikke kun Guds modstander, også menneskers forfører.

Før og nu

Synd er altid synd – ligegyldigt, hvor vi befinder os. Men som kirke har vi gennem tiderne tolket synd meget forskelligt.

Oftest har vi kun regnet *synd* for at høre hjemme i de to relationer: Bruddet mellem Gud og menneske giver vi navnet *oprør* eller *hovmod*. Bruddet mellem os selv og vores næste kalder vi *gerrighed* eller *egoisme*. At vi er ophørt med at være gode forvaltere af det skabte, har vi sjældnere regnet for synd; men den slags *begær* fremstår nu til dags klart for alle som dæmonisk.

Hvad kristne regner for synd er ikke blot

kulturelt betinget, men også teologisk bestemt. Augustin definerede syndens årsag biologisk; synd går – ledsaget af kønsakten – i arv mellem mennesker. Jo, dårlig teologi kan få stor virkningshistorie! Seksualitet som Guds gode gave blev til syndens ophav! Men *synd* er brud på troskab. Det gælder både seksuel utroskab, skattesnyd og forurening. Det første er brud på den personlige relation; det andet på den sociale solidaritet, og det tredje nedbryder skaberværket. Alt i alt nedbrydes vores *gudgivne* identitet. Og hvis det er den, vi bryder først, så falder vi efterfølgende ud af de øvrige relationer. Vi mister orienteringssansen – i livet!

Altid bag på os!

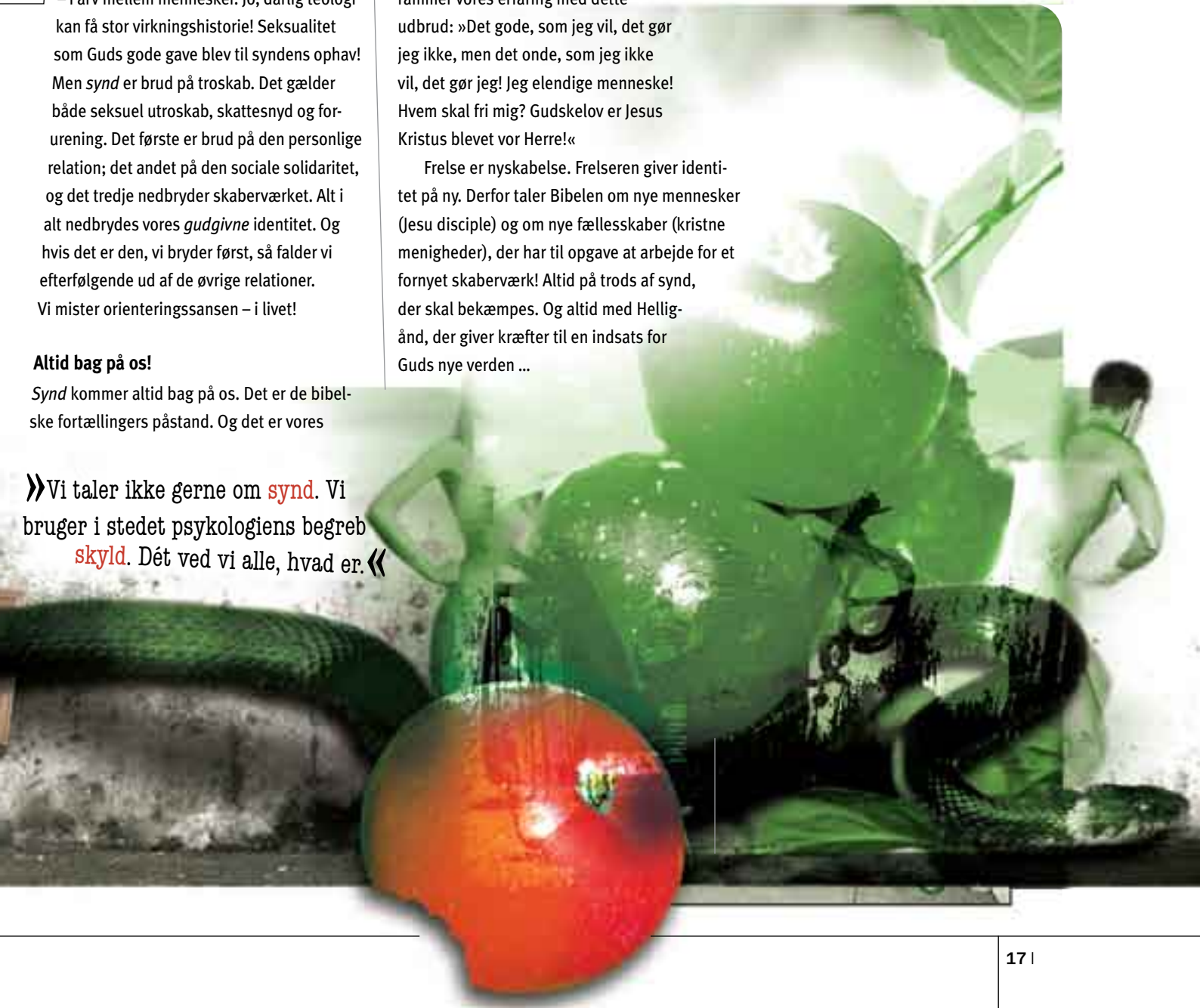
Synd kommer altid bag på os. Det er de bibelske fortællingers påstand. Og det er vores

»Vi taler ikke gerne om *synd*. Vi bruger i stedet psykologiens begreb *skyld*. Dét ved vi alle, hvad er.«

erfaring. Vi taler ikke gerne om *synd*. Vi bruger i stedet psykologiens begreb *skyld*. Dét ved vi alle, hvad er. Paulus rammer vores erfaring med dette udbrud: »Det gode, som jeg vil, det gør jeg ikke, men det onde, som jeg ikke vil, det gør jeg! Jeg elendige menneske! Hvem skal fri mig? Gudskelov er Jesus Kristus blevet vor Herre!«

Frelse er nyskabelse. Frelseren giver identitet på ny. Derfor taler Bibelen om nye mennesker (Jesu disciple) og om nye fællesskaber (kristne menigheder), der har til opgave at arbejde for et fornyet skaberværk! Altid på trods af *synd*, der skal bekæmpes. Og altid med Helligånd, der giver kræfter til en indsats for Guds nye verden ...

»*Synd* er brud på troskab. Det gælder både seksuel utroskab, skattesnyd og forurening.«

Hvor gik præsten hen?

[≡] Bjarne Willer [□] Per Bækgaard

Flere præster har forladt embedet, og det opleves som svært at finde en ny præst. Hvorfor? Hvad er der sket?

for missionsgrenene, gerne et kendt ansigt i byen, øve sjælesorg, skrive til menighedsbladet, føre medlemsprotokol, skrive dåbskort – og helst bringe dem ud.

Det har været en alt for stor opgave at være menighedens blæksprutte.

Det har heller ikke været let for familierne. Mange præstekoner har givet op over for forventninger om, at præsten og hans kone naturligvis tjente sammen i menigheden.

Blev kaldet borte?

Nej, jeg er overbevist om, at unge stadig kaldes til tjeneste, men de har set blæksprutte-præsten, og den rolle ønsker de bestemt ikke. Kaldet skulle jo også

»Det har været en alt for stor opgave at være menighedens blæksprutte.«

gerne svare til de gaver, den enkelte præst har. I Efeserbrevet kap. 4 beskriver Paulus de mange forskellige tjenester. Ingen har dem alle. Men det har der været en udtalt forventning om. Det kan skabe problemer, når præsten er begyndt i sin tjeneste.

Hvordan ser fremtiden ud?

Vi må have fokus på unge med potentiale til at blive præster og opmuntre dem til at prøve sig selv af i egen menighed, så de kan se, om det er noget for dem. Viser vi dem den tillid, er jeg også sikker på, de nok skal finde vej til en tjeneste i BaptistKirken.

Når man kalder en ny præst, er det vigtigt, at menigheden afklarer, hvad man gerne vil arbejde med, og gør alt for at støtte præsten.

Oplevelsen af ensomhed bliver mindre, når menigheden holder årlige medarbejdersamtaler med fokus på, hvordan præsten har det.

Lad os stå sammen og værne om præstetjenesten, så tror jeg på, at der kommer flere præster til. ■

Forventning og virkelighed

Trods delte meninger om BaptistKirkens undersøgelse af, hvordan præsterne havde det, fastslog den, at mange oplevede ensomhed og isolation på jobbet. Menighedernes forventning til en ny præst har uden tvivl medvirket til dette.

»Når nu vi får en ny mand, så skal der til at ske noget i vores menighed«, har mange tænkt, måske uden at give forventningerne videre til præsten. Det var jo bare sådan. Præsten stod i spidsen for menighedens mission: Engagerede og inspirerende prædikener og undervisning, inspirator

Hvordan har du det med hvide løg(ne)?

[☐] Per Bækgaard [☰] Bent Hylleberg

Hvis *hvide løgne* er *harmløse, uskadelige løgne*, så er det vel muligt at bruge dem! Heroverfor står så de *sorte løgne*, der er lodrette usandheder – det modsatte af at tale sandt, at være pålidelig. Midt imellem optræder et tredje fænomen, **nødløgnen**.

Sandhed eller løgn, hvad kommer først?

Løgstrup har mindet os om, at vi altid møder hinanden i tillid. Det er et grundvilkår. Derfor går sandhed – spontant – forud for løgn. Hvis vi bruger *talens åbenhed* til at lyve med, snyder vi hinanden. Og livet bliver vanskeligt og løgnagtigt for os selv. Sandheden er nem at huske. Løgn skal derimod altid følges af en god hukommelse – og en ny løgn ...

Skal vi altid tale sandt?

Det 8. bud om »ikke at sige falsk vidnesbyrd imod sin næste« kan formuleres positivt: »Du må tale sandt til dit medmenneske!« Budet *forbyder* ikke at tale usandhed. Sandhed er her forbundet med forholdet til næsten. Det er ikke altid kærligt at sige sandheden råt og usødet. Sandhed er ikke til for sandhedens egen skyld. Der

er tid til at tie og forhold, man skal tie om. Sandt skal der tales ud af kærlighed.

Er nødløgn en mulighed?

Der kan opstå situationer, hvor sandhed *sagt lige ud* – løsrevet fra kærlighed – kommer på afveje. Skal man fx afsløre, at man skjuler et menneske, der eftersøges af en

morder? Her kan en nødløgn blive nødvendig. Men det er afgørende, at jeg forbliver sand i forhold til mig selv – at jeg véd, jeg taler usandt af hensyn til et menneske i nød. Den *nøgne* sandhed kan blive dæmonisk. At *lyve troværdigt* for medmenneskets skyld må være muligt.

Gives der regler for sandhed?

Ja! Følgende regel stammer fra Jesus: Svar altid med *Ja* eller *Nej* – altså uden udflugter! Jesus siger, at han er *konge* i sandhedens rige. Når vi følger ham, *indøves* vi i sandheden. Paulus siger det sådan: »I skal leve et ordentligt liv, der er styret af sandheden. Så hold op med at lyve! I skal være ærlige over for hinanden, for I er begyndelsen på den nye skabning, der skal komme ...«

Har du brugt hvide løgne?

Hvis jeg svarede nej, ville jeg stikke dig én til! ■

»Den nøgne sandhed kan blive dæmonisk. At lyve troværdigt for medmenneskets skyld må være mulig.«

Et af de helt **STORE** spørgsmål!

[≡] Helle Kvist [📺] Per Bækgaard

»Hvem siger I, at jeg er?« Til det spørgsmål kan der gives uendelig mange svar, der vil afhænge af, hvem man spørger. Peter gav et klart, kortfattet og præcist svar til Jesus: »Du er Kristus, den levende Guds søn!«

Hvem er Kristus for dig? – og for mig? På **missionsstævnet i Mariager** vil mange spændende mennesker pege på Jesus og gi' et bud på, hvem han er for dem – det må du ikke gå glip af!

Du får mulighed for at deltage i en gospelworkshop under ledelse af Maj-Lis og Esben Hoffer Henriksen

Der er også tid til spil og hygge hos de unge!

Vær med i debatten, når der onsdag og torsdag eftermiddag er missionsdrøftelser på programmet

Der er masser af tilbud for hele familien - missionsstævnet er også stedet, hvor du kan møde nye venner!

Besøg fra udlandet

Vi har inviteret **Chris Simmons**, der i mange år har været involveret i menighedsplantning i Vineyard-bevægelsen i England. Som ganske ung plantede han en menighed nær Liverpool. Den oplevede hastig vækst. I 1999 var han med til at plante menigheden Brighton Vineyard, hvor han nu er præst. Chris Simmons er en dygtig underviser, der

brænder for at se mennesker blive udrustet til tjeneste i Guds Rige. Glæd dig til inspirerende undervisning.

Vi får også besøg fra Canada af **Curtis Hinds**. Han har i mange år har været en del af Toronto Airport Christian Fellowship, der i midten af 1990'erne oplevede en stærk, åndelig fornyelse. Curtis Hinds er evangelist og har i en årrække rejst i store dele af

Fakta

»Hvem siger I, at jeg er?« – Vil du være med til at gi' dit svar på dette spørgsmål? Velkommen i Mariager i uge 30!
Se mere på www.missionsstaevne.dk

verden. Han har også besøgt danske menigheder, hvor mange er blevet velsignet af Gud gennem hans tjeneste.

»Agent A-38« gæster stævnet

På 5 måneder skrev Marianne Harboe og Hans Dal 30 nye salmer og satte musik til! De har udgivet en spændende CD, »Salmer i sorg og glæde« – med en lille brugs-anvisning:

*»Læg CD' en på
træk telefonstikket ud
sæt dig i din bedste stol
slip hvad du har i tanker og hænder
glem nogle øjeblikke alt det du skal nå
tænk – ikke på noget
luk dine øjne
hvil i salmernes nærvær
vær ganske stille
lyt
Se håb og trøst bag smerten
tag imod glæden
Vi håber salmerne kommer levende til
stede for dig
– sådan som det skete for os, da vi
skrev dem.«*

»»Hvem siger I, at jeg er?« Hvem er Kristus for dig? – og for mig?««

Marianne har skrevet teksterne, og Hans, som er uddannet klassisk komponist, er også kendt for at have komponeret sangene til DR's julekalender »Nissebanden«, hvor han også spillede »Agent A-38«.

Mød Gud i stilheden

Der er mange forskellige tilbud på missionsstævnet. Tag på pilgrimsvandring fredag eftermiddag med Søren P. Grarup i den skønne natur omkring Mariager og oplev, at Gud også kan tale til dig midt i stilheden og roen.

Et spørgsmål for børn og unge

For de 0-10-årige bliver der vildt gang i den i børneteltet med superhelte, hverdagens helte og Bibelens helte. Temaet er: »Jeg er«. Mød dine venner, når du er en del af sangen, musikken, legen og alt det andet, der foregår i børneteltene.

»Knock, knock; who's there?« er et af de spørgsmål, der bliver stillet på R.O.C.K. Det gælder dig, der er mellem 11 og 15 år. I skal stille spørgsmål – både de rigtig dumme og de helt fantastiske, og der bliver en spændende Kan-du-gætte-hvem-jeg-er?-aften.

Som noget nyt mødes de 15-20 årige til ONE – »the Jesus id«. Et helt dugfriskt

og supersejt tilbud til denne aldersgruppe. Læs mere på onecamp.dk.

Har du passeret denne aldersgrænse, kan du følge »Liminal«: En kombination af eget program og stævnets tilbud til de voksne. Det er for dig, der er lige midt imellem ...

Har du tilmeldt dig?

Stævnefolderen er sendt ud, og måske har du også allerede tilmeldt dig? Mulighederne er mange – og har du lyst til at opleve fællesskab med familie og venner i alle aldre – med forskellig hudfarve og nationalitet – og forhåbentligt dejligt sommervejr, udfordrende og spændende undervisning og forkyndelse, sjov, ballade og festligt samvær, så er missionsstævnet i Mariager det helt rigtige valg! ■

Psykopater på kirkens talestol ...

[≡] Dorte Toudal Viftrup [📷] Modelfoto: Per Bækgaard

Det anskues som fakta, at der er mange psykopater i ledende stillinger i alle slags organisationer. Ligeledes mener forskere i feltet, at cirka **5 % af den danske befolkning er psykopater**. I denne forskning er der opstået en yderligere kategori, som kaldes De pæne Psykopater – magtmennesker. Disse mennesker har dominerende psykopatiske personlighedstræk, og dem findes der 10 % af blandt organisationslederne, herunder kirken.

»Det er vidunderligt at udøve magt ved hjælp af våben, men endnu skønnere er det at herske over menneskenes hjerner og hjerter.« – *Goebbels*

Hvordan og hvorfor psykopati?

Baggrunden for psykopaten og magtmennesket består af et samspil mellem tre faktorer: Psykologiske, genetiske og sociale. Der skelnes mellem *primær psykopati*, der anskues som værende genetisk domineret og derfor er medfødt i én eller anden udstrækning. Den primære psykopati ses som en manglende evne til samvittighed og dybere følelser. *Sekundær psykopati* er psykologisk og socialt domineret og menes at være tillært via barndommen og forældres manglende empati over for barnet. Den sekundære psykopati får den voksne til at virke forstyrret og have begrænset samvittighed.

Hvorfor kirken har så gode vækstbetingelser for psykopater

Grunden til, at kirken kan blive en paradoksal medspiller i psykopati-udvikling

eller give en åben dør til magtmennesket, er primært to forhold: 1) Den måde kirken er organiseret på og 2) kirkens/de kristne værdier. Alle typer organisation vil kunne tiltrække psykopater, men afhængig af organisationstype vil der være forskel på, i hvor høj grad de trives, og hvor langt op i hierarkiet det vil være muligt for dem at nå. Magt, prestige og penge tiltrækker altid psykopater, og de elsker kaos og hader regler. Derfor er den moderne, mobile og fleksible organisation, som er den herskende organisationskultur for kirken, lige noget for dem, fordi psykopaten har stor bevægelsesfrihed her. Ligeledes kan kristne idealer som næstekærlighed, tilgivelse og modstand mod bagtalelse og fordømmelse effektivt benyttes i psykopatens manipulerende spil. Præsten, den kristne rådgiver eller anden kirkeleder har en

funktion, som en person med psykopatiske personlighedstræk kan udnytte og fordreje. Eksempelvis får disse personer gennem samtaler indblik i menneskers svagheder og ømme punkter, og magtmennesket vil bruge dette indblik til at udnytte og fokusere på andres fejl og svagheder. Ligeledes vil magtmennesket udlægge bibelen på en sådan måde, at han/hun manipulerer med sine tilhørere og udnytter sin status som »åndeligt overhoved« for at få beundring og udøve selvcentreret autoritet.

Hvordan forhindrer vi psykopati i kirken?

Det er væsentligt at forstå, at psykopati altid ligger på et kontinuum mellem den harmoniske personlighed og personlighedsforstyrrelsen. Dette er vanskeligt, fordi

vi derfor alle befinder os et sted på dette kontinuum og kan genkende sider af psykopatens afvigende personlighedstræk i os selv. Ofte startede kirkens magtmennesker samme sted, som du nu står – i et ønske om at gøre godt. Men et eller andet sted undervejs mistede de retningen. Et eller andet sted valgte de at gå på kompromis med godhed. Ofte er begyndelsen til psykopati dér, hvor vi vælger ondskab for at nå et højere mål af »det gode«, eller når vi et kort øjeblik glemmer, at Gudsriget er bygget på Kristi fravalg af magt og aldrig accepterer magtudøvelse – og aldrig vil benytte ondskab – end ikke til at nå et større, »godt« mål. At forhindre psykopati og magtmennesker starter med et valg – eller nærmere et fravalg. Et fravalg af magt i vores egne liv og et fravalg i forhold til at underlægge os andres magtbegær. Vi må sammen og hver især gentagende gøre dette (fra)valg i vores eget liv og over for andre, som har mistet retningen eller er ved at miste den. Her har vi alle et ansvar. ■

Fakta

Dorte Toudal Hedelund Viftrup, 30 år og gift med Stephan Viftrup. Kommer i Valby Frikirke, Apostolsk Kirke, og er en del af menighedsledelsen der. Uddannet Cand. Psych. (psykolog).

Interessefelter er primært: Religionspsykologi, eksistentiel psykologi og terapi. Forholdet mellem tro og psykologi, tro og helbred, sjælesorg og psykoterapi.

Arbejder som psykolog og lærer på rådgivningslinien på International Apostolsk Højskole i Kolding samt som psykolog på Ungdomsproblemer.dk og SIND, København.

Er i gang med at ansøge et Ph.D.-stipendiat inden for klinisk religionspsykologi.

Læs mere på www.dortetoudal.dk

Jeg rejser til Amerika

[≡] Bent Hylleberg

- Pia Viscor: *De drog til Racine*.
- Books on Demand, 2007.
- 72 sider; 79,- kr.

I vores globale verden er *migration* et nøgleord. Mange er på vandring – ind og ud. Vil vi forstå dette fænomen, kan vi tage ved lære af historien. Også den danske baptisthistorie! Her kommer *Pia Viscors* nye bog ind i billedet. Den handler om udvandringen i almindelighed, men især om danske baptisters komme til USA i 1800-tallet. Og her lægges nye perspektiver frem: Vores fædre og mødre dannede skole, når det gælder den religiøse udvandring efter 1840.

Danske baptisters vej til USA

Pia Viscor analyserer årsagerne til denne udvandring: De sociale vilkår naturligvis, men hertil kom udsigten til at leve i harmoni med den nye tro uden den mistro og chikane, der hørte hjemlandet til. Det var sådanne baptister, der grundlagde den danske baptistmenighed i Racine, Wisconsin i 1856. Racine blev et brohoved til det

øvrige USA. Baptisterne ankom her, inden de rejste videre. Bogen giver en forklaring på, hvorfor mere end 1000 baptister fandt vej til Racine, så byen i 1920 kaldes »den mest danske by uden for Danmark«.

Denne kædeudvandring blandt danske baptister fik stor betydning for, hvor danske emigranter generelt bosatte sig. Det er dokumentation herfor, som Pia Viscor lægger frem i denne spændende bog om danske baptisters emigration og bosættelse i USA. Hun har besøgt området i USA,

Fakta

Foredrag om danske baptisters udvandring med Pia Viscor

Pia Viscor, der er bosat på Midsjælland, stiller sig til rådighed med foredrag om danske baptisters udvandring, se www.viscor.net

fundet, læst og fotograferet de dansk-amerikanske menigheders protokoller, opsporet deres nuværende efterkommere og prøvet at kortlægge, hvordan de første fik fodfæste i det nye hjemland samt i de danske baptistmenigheder i Wisconsin. Blandt baptisterne kom udvandrerne især fra det midsjællandske og nordjyske område. Bogen er velskrevet, forsynet med tabeller og kurver, der grafisk understøtter den spændende tekst. ■

Den forsamlede menighed i State Street Baptist Church, Racine City, omkring begyndelsen 1900.

Redaktion

Anne Marie (Rie) Andersen (redaktør)
Baptistkirken i Danmark
Lærdalsgade 7, st. tv. – 2300 København S
Direkte tlf. 3234 0534
rie@baptist.dk

Lola Skagen – Tlf.: 9832 2101
skagen@gvndt.dk

Sarah Basnov – Tlf.: 5091 0407
ssb85@dbs.dk

Bent Hylleberg – Tlf: 5918 5195
bent@hylleberg.info

Hanne Kiel – Tlf.: 3190 8190
hanne_kiel@hotmail.com

Lone Møller-Hansen – Tlf.: 5695 1015
m-h@mail.dk

Michael Møller-Hansen – Tlf.: 2945 9588
moller.hansen@gmail.com

Jacob Anhøj – Tlf.: 2126 2527
jacob@anhoej.net

Grafisk design

Pedersen & Pedersen, Århus.

Trykkeri

V-Print, Holstebro.

baptist.dk er Baptistkirken i Danmarks kirkeblad og sendes til alle med tilknytning til en baptistmenighed.

Oplag: 3500

Idémateriale: Artikelforslag og digitale billeder modtages gerne. Bemærk dog, at redaktionen planlægger to numre ad gangen. *Artikler er ikke nødvendigvis udtryk for redaktionens holdning.*

Udgivelsesdatoer og deadlines

Næste nr. udkommer 20. juni (blad nr. 4)
Nr. 5 udkommer 8. aug. – deadline 12. juni 08
Nr. 6 udkommer 19. sept. – deadline 14. juli 08

Baptistkirken i Danmark

Lærdalsgade 7, st. tv. – 2300 København S.
Tlf.: 3259 0708.

Telefontid: Mandag-fredag kl. 10-15.

E-mail: info@baptist.dk

Hjemmeside: www.baptistkirken.dk

Henvendelse om adresseændring til din lokale menighed. Dødsfald og nydøbte kan indberettes til Sekretariatet. Bladet kan også modtages på kassette-bånd. Henvendelse til Sekretariatet.

Døbte og døde

Døbte

Bornholm

06.01.08: *Sam Buk Lang Le*, f. 12.07.1990
06.01.08: *Mon di San Lang Le*, f. 06.07.1992
06.01.08: *Tang Lam Mang Lang Le*, f. 29.04.1994
06.01.08: *Sui Tial (Using) Mang*, f. 19.08.1993
06.01.08: *Nu Nu Tial*, f. 26.05.1992
23.03.08: *Karl Otto Nielsen*, f. 12.03.1947
23.03.08: *Line Lehim*, f. 18.04.1994

Hjørring

16.03.08: *Daniel Bylund*, f. 01.07.1994.

16.03.08: *Maria Cao*, f. 20.11.1994.

16.03.08: *Anne-Mette Vittrup*, f. 05.11.1994.

16.03.08: *Mette Worm*, f. 06.06.1994.

23.03.08: *Birthe Rasmussen*, f. 13.06.1954.

23.03.08: *Kirsten Trab*, f. 04.08.1934.

Odense

02.03.08: *Dao Hong Thi Do*, f. 09.11.1971.

Døde

Bornholm

Robert Vejdiksen, født 13.01.1928, døbt

12.05.1946 i Rønne, døde 17.03.2008.

Anny Lindahl Hansen, f. Holm Lindahl, døbt

07.01.1921, døbt 23.04.1933 i Rønne, døde

20.03.2008.

Gandrup-Vodskov

Erik Jensen, født 02.05.1943, døbt 21.06.1970

i Gandrup, døde 05.02.2008.

Korskirken

Jørgen Kvistbo, født 15.03.1930, døbt 19.02.1956

i Kristuskirken, Kbh., døde 06.03.2008.

Lyngby

Grethe Borges, født 25.07.1923, døbt 20.03.1949 i Kristuskirken, Kbh., døde 22.11.2007.

Gunnar Kristensen, født 31.01.1928, døbt

31.01.1928 i Sindal, døde 13.12.2007.

Jeanet Larsen, født 30.03.1955, døbt

02.03.1986 i Lyngby, døde 21.01.2008.

Midsjælland

Tove Nielsen, født 17.07.1932, døbt

20.04.1947 i Nibe, døde 09.03.2008.

Nørresundby

Kurt Vejrum Hansen, født 23.07.1934, døbt

27.04.1952 i Nørresundby, døde 01.09.2007.

Annine Busk Hansen, født 21.06.1916, døbt

31.10.1948, døde 23.09.2007.

Thyra Risager, født 25.03.1923, døbt

06.06.1982 i Nørresundby, døde 29.02.2008.

Odense

Lena Pedersen, født 27.03.1975, døbt

15.03.1998 i Odense, døde 02.03.2008.

Roskilde

Else Daugaard-Hansen, født 04.08.1909,

døbt 25.11.1923 i Kristuskirken, Kbh., døde

29.02.2008.

Dorthea Kirstine Dragsted, født 12.04.1922,

døbt 12.04.1972 i Kristent Fællesskab, døde

18.03.2008.

Østervrå Baptistmenighed

Knud Agerdal f. Christensen, født 26.10.1919,

døbt 26.03.1933 i Østervrå, døde 04.03.2008.

Østhimmerland

Svend Ove Jensen, født 02.11.1926, døbt

07.09.1941 i Vaarst, døde 18.03.2008.

Positiv proces for menighed uden præst

Tiden uden en præst har været en lærerig proces for Vrå Baptistmenighed, som de på mange måder er vokset af. Det er ingen tilfældighed. Allerede længe før menigheden blev uden præst, begyndte de at ane, hvor vinden bar hen og igangsatte en forandringsproces. »Det begyndte allerede under vores to foregående præster, der hjalp os i gang med forandringsprocessen«, fortæller menighedsrådsformand, Tine Kragh. »De var begge med til at bane vejen for den proces, vi er og har været inde i. De introducerede os bl.a. for »Naturlig kirkevækst« og »40 målrettede dage«, som har været med til at give os en viden og en bevidsthed om, hvor det er, vi vil hen som menighed.« Det var bl.a. medvirkende til, at menigheden selv kunne »ride videre på bølgen« i de 1½ år, hvor de har været uden en præst. »Der har kun været os selv til at udføre opgaverne, og det vi ikke har kunnet selv, har vi købt os til – bl.a. en ungdomsmedarbejder, Anders Højmark Andersen, der har været med til at give et løft, ikke bare til de unge, men til hele menigheden. 1. juli kan menigheden byde velkommen til deres nye præst med familie, Jesper Lundegaard.

Lægmand bliver forstander i Østervrå

Østervrå Baptistmenighed har kaldet Erik Rugholm som forstander. Egentlig ville menigheden ansætte ham på fuld tid, men i første omgang bliver det en frivillig tjeneste, hvor han arbejder med visioner og ledelse. »Det er lidt utroligt, for jeg har i perioder kæmpet meget med Guds kald til tjeneste, også ud over det frivillige. Jeg har haft lidt svært ved at se mig selv som traditionel præst,« siger Erik Rugholm. »Det var ganske uventet, for jeg havde ikke fantasi til, at nogen ville ansætte en forsikringsmand. På én dag får jeg nyt job, hvor jeg på et tidspunkt får mulighed for at gå ned i tid, og menigheden beslutter, at de vil have mig som forstander. Jeg starter med basis i mine erhvervsuddannelser og det menighedsarbejde, som jeg har været engageret i. På sigt vil jeg gerne tage supplerende uddannelse og lære sprog. Jeg har ikke ønsket, at menigheden skulle bruge alle sine lønkroner på mig. Vi har brug for løn til børnearbejde, sang og musik, prædikanter og undervisere og en sekretær.« Eriks ansættelse starter 1. juni 2008 med 12 ulønnede timer om ugen.

Giverglæde – provokation af vores

[≡] Bente Jensen [🖼️] Collage: Ole Steen

Hvad styrer danskernes vej til pengepungen – hjertet eller hjernen? Noget i mig gør oprør – ikke imod indsamling af penge, men mod den voksende tendens, der er i Danmark til at »finde på« for at kunne motivere mennesker til at give. Som kristne skal vi tænke anderledes.

Som optakt til landsindsamlingen for AIDS-ramte børn i Afrika i marts blev der vist en kort filmstump i TV. Man så en midaldrende velklædt dame, der med en lidt overbærende stemme sagde til en lille afrikansk dreng: »Hør nu her, lille ven, jeg har en aftale med en veninde på søndag, hvor der skal samles ind, det kan du da nok forstå. Hjælp I nu hinanden med at få bygget de huse, så skal det nok gå alt sammen«!

Hvordan reagerer vi på en sådan reklame? Føler vi os ramt i vores selvtilstrækkelighed?

Og får det os til at åbne pengepungen? Eller reagerer vi med et »Nu er det nok! Trode, vi falder for sådan en gang følelsesportografi«?

Ja, det spørgsmål må hver især besvare, men for mig blev det helt klart det sidste.

Vi finder på – og finder på

Jeg ved ikke, hvad der er sket i vores Velfærdsdanmark, hvor de fleste mennesker kan give uden at lide afsavn. Det ene mere fantastiske projekt efter det andet bliver sat i

søen for at få folk til at give til nøden i verden. Folkekirkens Nødhjælp indsamlede mange millioner ved at »sælge« idéen om at give geder, fodbolde, kondomer, m.m. i julegave!

Andre er fulgt efter. EDC-mæglerkæden satte, i samarbejde med nødhjælpsorganisationen ADRA, huse i Burundi til salg for 2500 kr. pr. stk.!

Den store landsindsamling i vinter gav 62 millioner til børn i Afrika. Pengene blev indsamlet via et TV show! Og indsamlingen i marts, der fulgte efter det nævnte TV indslag, involverede masser af frivillige, der gik fra dør og til dør og indsamlede mere end 15 millioner kr.

Og så videre, og så videre.

Oprøret i mig

Noget i mig gør oprør – ikke imod indsamling af penge, men mod den voksende tendens, der er i Danmark til at »finde på« for at kunne motivere mennesker til at

give. Som kristne skal vi tænke anderledes. Det ligger i hele kristendommens natur og moralkodeks, at du deler med dine brødre og søstre i verden.

Forleden dag kørte jeg i S-tog i København. En af byens hjemløse gik gennem toget med den sædvanlige forespørgsel: »Kan du undvære lidt til en hjemløs?«

De fleste danskere sad med lukkede, utilnærmelige ansigter, men da han gik forbi en ung mand af anden etnisk herkomst, rakte denne ham sin madpakke. Det var for mig en helt anderledes anskueselsundervisning, der ramte *min* samvittighed!

Vi kender alle glæden ved at give, det være sig penge eller tid. At se et barns ansigt lyse op, når det får en gave, at se det falmede smil hos de ældre, når de får hjælp. Det giver så meget, det lagrer sig som en lille varm boble inden i en. En glæde, der kan tages frem, når dagene er grå.

Vi er født i den rige del af verden, det forpligter os, som Lola Baidel så smukt udtrykker det i sit digt »Og søndagsbørn gav lov«:

Fakta

Læs mere om de enkelte projekter, du kan engagere dig i på www.baptistkirken.dk under fanebladet »Fællesopgaver«.

følelser

*Selv om jeg tog
alt hvad jeg ejer
og forærede det bort
ville jeg dog stadig være i besiddelse af
min kunnen og mine færdigheder*

*Selv om jeg besluttede mig til
at henleve resten af mit liv
blandt de fattige
i Djarkartas slumkvarterer
ville jeg for altid være bedre stillet end dem
fordi jeg selv har valgt det*

Og selv om mine venner forsvandt

*og min verden sank i grus
i morgen
ville jeg stadig
have et fortrin for andre
i samme situation
fordi jeg indtil nu
har haft et godt liv*

*Så jeg må opgive
at blive lige så ulykkelig
som de ulykkelige
og i stedet påtage mig
den forpligtelse det er
at være en af de heldige*

»Noget i mig gør oprør – ikke imod indsamling af penge, men mod den voksende tendens, der er i Danmark til at »finde på« for at kunne motivere mennesker til at give.«

Glæder mig over giverglæden

I BaptistKirken har vi valgt projektformen med information om de enkelte missionsprojekter. Kun de opgaver, der har folks interesse og økonomiske bevågenhed bliver gennemført.

Det har glædet mig at se, at såvel menigheder som enkeltpersoner har fulgt op på dette med større bidrag i 2007. Det er mit håb, at det er en udvikling, der vil fortsætte.

Når historier fortælles på en spændende måde, motiveres vi, men vores kristne forpligtelse til at give til missionsprojekter må ikke afhænge af, hvordan disse historier fortælles.

»Giv, så skal der gives jer. Et godt, presset, rystet, topfyldt mål skal man give jer i favnen. For det mål, I måler med, skal I selv få tilmålt med.« (Lukasevangeliet 6:38) ■

Øksedal 08 – Ren energi

☰ Stine Skovgård ☐ Leon Jensen, May-Britt Vestergaard Knudsen, Claus Mølbæk

Danske Baptisters Spejderkorps inviterer til international spejderlejr på Øksedal i juli.

Læs her, hvad du kan bruge en hel uge under åben himmel til, hvis du ikke selv er spejder.

*En mariehøne kravler hen
ad min arm.*

*En sommerfugl flyver sløvt
gennem sommervarmen.*

*En lille bæk risler ved min side
- vandet danner bobler, der
springer og bliver til intet.*

*Fluerne danser og sivene svajer
i vinden.*

*En ko vifter sin hale, det kølige
vand mærkes rart mod mine
solbrændte hænder.*

*Græshopperne spiller en stille
melodi - solen varmer
min krop.*

*Tak Gud, fordi du skabte
verden til mig!*

Disse ord skrev jeg en varm sommerdag, siddende i græsset under en af mine utallige spejderlejr på Øksedal, baptistspejderens førertræningscenter ved Nibe, hvor jeg var af sted på hike med min patrulje.

Jeg har andre dejlige minder fra Øksedal og den skønne natur i Nordjylland, og til sommer får jeg heldigvis lov til at føje flere minder til samlingen. 5.-12. juli er der nemlig spejderlejr på Øksedal. Denne gang er rammen international, så baptistspejderne fra vores nabolande er inviteret. Men hvad skal man dog bruge en hel uge under åben himmel til – tænker du måske, hvis du ikke selv er spejder?

Miljøvenlig energi – energikrævende aktivitet

Man skal sidde i græsset og forundres over Guds skaberværk, man skal afprøve spændende og udfordrende aktiviteter med sin patrulje, man skal lave svensk pølse-ret over bål til 40 personer,

man skal nyde flammernes dans i lejrbalet og den prægtige stjernehimmel, når natten falder på, og sidst men ikke mindst skal man grine og ha' det sjovt med sine venner – nye som gamle.

Emnet for årets lejr bliver »Ren energi«. Det er meningen, at spejderne i løbet af ugen skal lære mere om ren, miljøvenlig energi. Men de skal også forbrænde en masse ren energi med deres kroppe – gennem motion og sportsaktiviteter. Fx kan spejderne tage en tur i lejrens fitnesscenter med sauna og wellness-afdeling, og sidst på ugen afholdes der OL-dag, hvor alle kan deltage i sjove og energikrævende aktiviteter. Slikboden på lejren kommer også til at indgå i det grønne koncept – her er is og sodavand suppleret med gulerødder, æbler og smoothies.

Lyder det spændende? Jeg tror, det bliver fantastisk! Og jeg glæder mig allerede til en hel uge ude i den natur, som Gud har skabt til mig. ■

Giv tid ...

Fakta:

Læs mere om Linda og om globetrotternes eventyr på Global Teams blog www.globalteam.dk

[📷] Jeanette og Christine, Global Team [☰] Linda Yrke Jørgensen, Global Team

Sæt dig ned ved siden af globetrotteren Linda og lad dig inspirere af hendes refleksioner fra Rwanda, der kan lære os noget om styrken ved langsomhed.

Gaden er fyldt med mennesker. Mænd, der med mappen under armen slentrer gennem gaden, iført jakkesæt, kortklippede damer, der har vandret mange kilometer ind til byen for at sælge deres hjemmeavlede frugt på markedet og beskidte hjemløse tiggere, der ydmygt og endnu engang forgæves henvender sig til en tilfældig, iført deres eneste, men lasede tøj. Fælles for dem alle er, at ingen synes at lade til, de har synderligt travlt. For her i landet hersker ingen stress og jag, og alligevel er byen fyldt med den pulserende rytme, som er karakteristisk for de fleste byer.

Selv på posthuset sidder damen i skranken nøje og vejer hvert af mine breve, hvorefter hun langsomt tæller efter, om hun har fundet det rigtige antal

frimærker frem, så det ender med, at jeg bruger en halv time på bare at stå og vente utålmodigt for at få sendt mine breve fra Rwanda til den anden side af verden til mit hjemland, Danmark. To lande, der er vidt forskellige fra hinanden, for lugten her er skarpere, gaderne er mere beskidte, og frugten smager friskere. Mest af alt er mentaliteten vidt forskellig fra den danske.

Det hele er så anderledes, at jeg engang imellem bliver nødt til at stoppe op og fundere. Mest fordi jeg intet forstår af, hvad der foregår, og så kan jeg ikke lade være med at blive frustreret over, at nogle ting kan tage så lang tid, fordi jeg i min egen stressede hverdag er vant til, at tingene skal gå så stærkt, bare for at jeg kan nå det hele. Og imens jeg en smule

utilfreds grynter, fordi mine rejsekammerater og jeg må sidde halvanden time og vente på mad, lukker jeg et øjeblik øjnene. Det eneste, jeg er efterladt med, er lugten af sød sommersved og madosen, der stiger op fra de mange lerklinede huse, for solen har allerede sænket sig over de rødlige bjerge. Det er ved at være spisetid, så konerne er travlt beskæftiget med at lave det daglige måltid mad. Ingen bekymrer sig om, hvad klokken er, det vigtigste er, at de får mad.

Jeg sidder i et land langt væk fra al stress, hvor jeg endelig har tid til at slappe af. Alligevel sidder jeg med en sitrende uro i kroppen for at komme videre i dagens program. Da slår det mig pludselig, at jeg egentlig ikke har noget, jeg skal nå. ■

◀◀ *Nogle gange har man ikke noget, man skal nå. Andre gange handler det bare om at give sig selv tid.*

◀ *Selvom folkene har travlt, har de tid til at stoppe op, så jeg kan få det billede, jeg ønsker.*

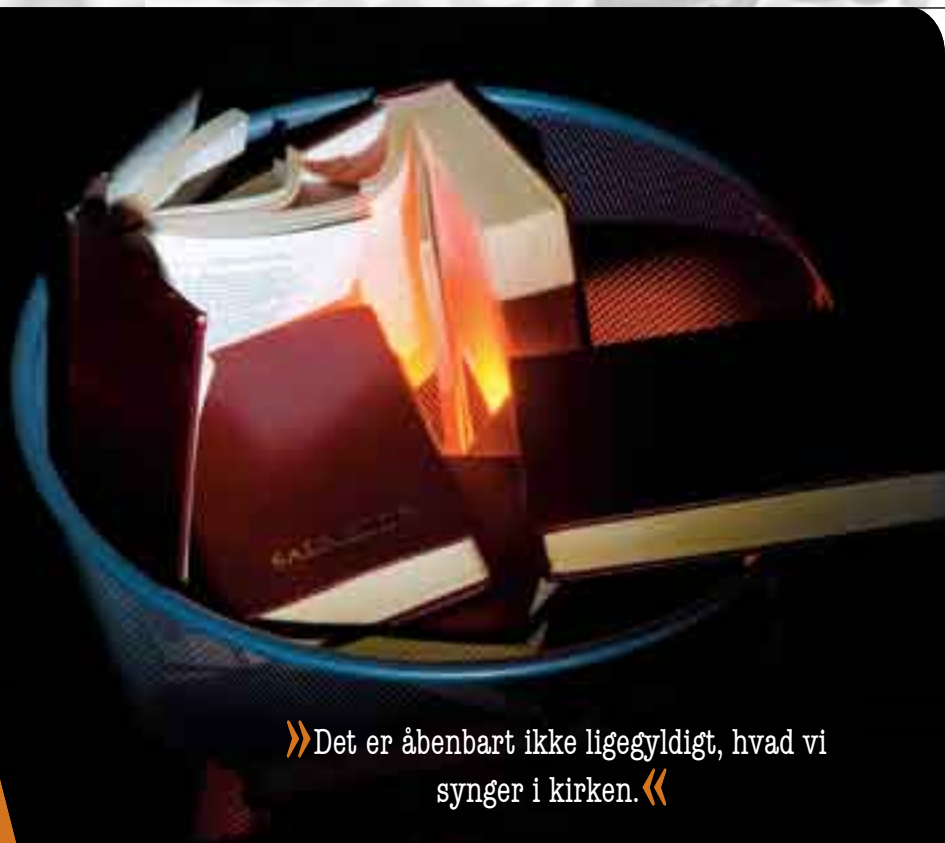

Den gode, den dårlige og den virk

Hvad synger vi i kirken?

[≡] Jacob Anhøj [☑] Per Bækgaard

2008 er udråbt til sangens år. Organisationen bag initiativet skriver på sin hjemmeside, at »sang igen skal være en del af hverdagen«, og »at hele Danmark igen skal mærke glæden ved sang«. Læg mærke til de to »igen'er«. Initiativet er prisværdigt, men kan næppe ryste en garvet baptist. I BaptistKirken, i alle kirker, er hvert år sangens år. I kirkerne synger vi, som vi altid har gjort, som gjaldt det livet – hvilket det måske også gør. Men hvad er det, vi synger? baptist.dk sætter i denne og kommende artikler **fokus på sang og musik i kirken.**

»Det er åbenbart ikke ligegyldigt, hvad vi synger i kirken.«

»Jeg har været i en dansk Forsamling, hvor de havde to á tre Psalmebøger, og det varede en halv snes Minutter, før Enighed opnaaedes om, hvilken Psalme de vilde synge. Jeg raader til at samle en Samling, som bruges af alle danske Baptister.«

Sådan skrev Johann Gerhard Oncken i 1865. Oncken kaldes den kontinentale baptismes fader. Det var ham, der i midten

af 1800-tallet ledede og organiserede udbredelsen af baptismen i Europa. Fem år senere, i 1870, udkom de danske baptisters første fælles salmebog, »Troens

»Vi tager fejl, hvis vi tror, at det kun er vores holdninger, der bestemmer vores handlinger.«

Stemme«, som indeholdt omkring 700 salmer og tjente de danske baptister i hele 46 år.

Holdninger og handlinger

Hvorfor var det så vigtigt for Oncken, at de danske baptister fik deres egen salmebog? Sociologen Henrik Dahl har sagt, at vi tager fejl, hvis vi tror, at det kun er vores hold-

elig slemme:

ninger, der bestemmer vores handlinger. Det er tværtimod i langt højere grad vores handlinger, der afgør vores holdninger. Vi mener, det vi gør, ikke omvendt. Hvis Henrik Dahl har ret, betyder det, at det er lettere at få folk til at tro det, de synger, end at synge det, de tror. Måske var det dét, Oncken vidste, da han rådede de danske baptister til at »samle en samling«, så de kunne blive enige om, hvilken »Psalme de vilde synge«.

Sange af tvivlsom poetisk og teologisk kvalitet

Det er åbenbart ikke ligegyldigt, hvad vi synger i kirken. Men i dag er det nok de færreste baptistmenigheder, der alene holder sig til »Salmebog for de danske baptistmenigheder« fra 1989. Der suppleres med løs hånd fra utallige mere eller mindre autoriserede lovsangshæfter og løsblade – mange af tvivlsom poetisk og teologisk kvalitet og med melodier, der kan synkoperes efter temperament og derfor med garanti ikke egner sig til fællessang. Salmebogen, derimod, indeholder 700 salmer til enhver anledning. De er nøje udvalgte og gennemarbejdede, og mange har bevist deres kvalitet og holdbarhed gennem generationer.

I min kirke er denne lovsang på programmet mindst et par gange om måneden:

*Vi vil ophøje dig, Kong Jesus.
Hvert et knæ skal bøje sig for dig.
Vi vil ophøje dig, Kong Jesus.
Ingen er som du,
nej, ingen er som du.*
– fra »Majestæt« af Jan Honningdal

I salmebogen finder vi dette alternativ, som jeg ikke kan huske, hvornår vi sidst har sunget:

*Jesus Kristus, du som troner
højt i himlen – dybt i os,
du, som gør os til personer,
som tør byde døden trods,
lad nu kærlighedens ånd
herske over mund og hånd,
spred nu tjenersindets smitte
overalt og i vor midte!*
– fra »Jesus Kristus, du som troner«
af Hans Anker Jørgensen,
Baptisternes Salmebog nr. 540

Og sådan kunne man blive ved med at sammenligne dårlige lovsange med gode salmer vel vidende, at »dårlig« og »god« i denne sammenhæng, som i så mange andre, er aldeles subjektive størrelser.

Når himmelen åbner sig

Min gode veninde Trine fortalte en dag, at når hun synger lovsange – altså dem fra hæfterne med tvivlsomme tekster og

Fakta

Læs mere på nettet:

Sangens år: www.sangensaar.dk

Om »Troens Stemme«, de danske

baptisters første salmebog:

www.koebnerkirken.dk/koebner.php?page=koebner_kapitel6

»En løsning uden problem«. Henrik Dahl

om holdninger og handlinger:

www.kommunikationsforum.dk/?articleid=11853

Den Danske Salmebog online:

www.dendanskesalmebogonline.dk

Artikler om salmer fra Kristeligt Dagblad:

www.kristendom.dk/salmer

halsbrækkende melodier – er det nogle gange som om, himmelen åbner sig, og der opstår en overvældende følelse af Guds nærhed: »Det sker, når jeg ikke skal bekymre mig om at læse teksten og huske melodien«, sagde hun. Måske er det netop det, lovsangene kan. At de i al deres enkelhed (naivitet ville nogen sige) tillader os at slippe vores tanker og bekymringer for at mødes med Gud. Det har Grundtvig for øvrigt skrevet et vers om:

*Du, som har dig selv mig givet,
lad i dig mig elske livet,
så for dig kun hjertet banker,
så kun du i mine tanker
er den dybe sammenhæng!*

– fra »Hil dig, Frelser og Forsoner«

af N. F. S. Grundtvig,

Baptisternes Salmebog nr. 184

Melodien er oven i købet let at synge. Så mangler vi bare at lære verset udenad. ■

[☰] Tine Borup-Nielsen [🗺️] Global Team, Leif Christensen og Erna Emming

Sådan læsses
en cykel!

På vej ud i verden for at gøre en forskel ...

I begyndelsen af januar rejste 7 unge ud i verden som repræsentanter for BBU (Baptisternes Børne- og Ungdomsforbund, Danske Baptisters Spejderkorps (DBS) og Baptistkirken i Danmark. Global Team fortæller fra Burundi, som er første stop af mange på den lange rejse, som vil føre dem hele jorden rundt.

Hvad forestillede vi os?

Inden Global Team rejste ud i verden, havde mange af os et billede af Afrika som et meget fattigt kontinent, hvor befolkningen bor i lerhytter, ikke har råd til at få mad hver dag, og hvor alt er meget tilbagestående. For det er dét, man altid har set og hørt i medierne.

I skrivende stund har Global Team været i Burundi i seks uger, og vores syn på Afrika har ændret sig markant siden vores afrejse fra Danmark.

Da vi landede i Bujumbura i starten af januar og kørte gennem byen, var det første,

der slog os, alle de mennesker, der var overalt. De myldrede frem alle vegne fra, den ene med et større læs på cyklen end den anden. Jeg kan huske, at vi i bilen snakkede om, hvor de var på vej hen, siden der var så mange. Men efter et par dage gik det op for os, at der bare altid er mange mennesker i Burundi, uanset dag og tidspunkt.

Og hvordan var det så?

Det gik hurtigt op for os, at der også i Burundi er både rige, knap så rige og fattige mennesker, ligesom i alle andre lande. Så

Fakta

Global Team er et samarbejde mellem Baptistkirken i Danmark, Baptisternes Børne- og Ungdomsforbund og Danske Baptisters Spejderkorps. Teamet består af seks unge mellem 20 og 24 år samt Pia Duebjerg Andersen, som er teamleder. 7. januar 2008 drog Global Team af sted på en fire måneders jordomrejse. Her skal de besøge organisationernes partnere i Burundi, Rwanda, Kenya, Nagaland, Papua Ny Guinea og Honduras. Teamet vender hjem til Danmark 30. april 2008 og skal herefter på turné rundt i landet og fortælle om deres oplevelser. Du kan følge Global Teams rejse på www.globalteam.dk eller booke et besøg under den danske turné ved at skrive til spejdernes korpskontor: dbs@dbs.dk.

allerede i løbet af de første par dage, fik vi brudt med vores fordom om lerhusene, selvom disse selvfølgelig også forekommer i stor stil.

Selvom Burundi er et u-land, hvor størstedelen af befolkningen er fattig, er vi flere gange blevet positivt overraskede over, hvor mange ting, der rent faktisk fungerer i landet. Selvom der er hvide indblandet i de fleste af de projekter, vi har besøgt, kan man tydeligt mærke afrikanernes store initiativ. Man kan virkelig se, at det nytter noget at give dem et skub i den rigtige retning.

Dernæst blev vi ret hurtigt klar over, hvor lidt begrebet »tid« betyder for afrika-

nerne. Selvom vi var blevet advaret hjemmefra, forekom det alligevel som en overraskelse. Når man kommer fra en hverdag med stress og jag, hvor tid er den afgørende faktor for ens dagligdag, var det meget mærkeligt at opleve, at klokken 14 godt kan betyde 14.30. Eller at alting går i stå, når det regner. Hvis man har en aftale, og det regner, så kunne man aldrig drømme om at gå ud, så kommer man hellere for sent end at blive våd. Efterhånden som ugerne er gået, er vi også selv begyndt at tage lettere på begrebet tid, og vi undskylder os som regel med ordene: »Man er vel afrikaner.«

Befolkningen i Burundi er utrolig glad og taknemmelig for at få besøg af os blege. Vi bliver altid budt velkommen på fornemste vis. Når vi er i kirke, bliver vi placeret helt oppe foran. Vi får også ofte lov at optræde med en lille skønsang for menigheden, og på trods af, at vi ikke altid lige rammer samme tone, og at det til tider lyder ganske forfærdeligt sammenlignet med deres sang, er de ellevilde, når vi har sunget for dem.

At være bleg blandt afrikanere!

Til tider kan det dog være ret frustrerende at være bleg blandt en masse afrikanere. Især når vi kommer ud på landet, og hele byens nysgerrige børn står og kigger, fordi vi sidder i haven og læser en bog. For i vores øjne er farven på vores hud det eneste, der gør os anderledes end dem. Men dette er åbenbart nok til at gøre os meget interessante, lidt ligesom hvis vi var dyr i Zoo. Det er nok noget, vi aldrig vænner os til.

Nu og da har det at være i selskab med afrikanere også skabt en del forvirring blandt Global Team. Når vi ingen idé har om, hvad vi skal, og der kun bliver talt kirundi (lokalsproget), fordi de pludselig har »glemt«, at vi ikke forstår, hvad der bliver sagt. Dette har vi dog efterhånden vænnet os til, og derfor er det ofte bare til morskab for både dem og os.

Når vi kigger tilbage på de uger, Global Team har haft i Burundi, kan vi kun se tilbage med et smil på læberne og være glade for, at vi har fået gjort op med vores fordomme omkring det afrikanske kontinent. ■

Global Team i Burundi. Pia Duebjerg er teamleder for Global Team, der desuden består af Nille, Jeanette, Tine, Christine, Linda og Morten.

[≡] Michael Møller-Hansen [☐] Kasper Klarskov

Hvad vender vi os fra – og til?

At være kristen er at have sagt ja til en livslang »til«-vending til Gud. Men i kristne sammenhænge snakker vi alt for tit i stedet om de ting, vi skal vende os fra ...

Selvfølger er der ting, vi vender os fra, når vi siger ja til Gud. Vi siger ja til at være en del af løsningen på verdens problemer i stedet for en del af problemet. Vi siger ja til at lade Jesus virke igennem os, ja til at træde i hans fodspor, ja til at elske dem, andre hader, og ja til at sige nej til den uretfærdighed, vi ser omkring os. Det »ja« bør være forvandlerende!

Ind i kampen

Af verden omkring os bliver dette ja bare vendt på hovedet. Når vi siger ja til Jesus, ser vores venner et nej til fest og ballade. Et nej til at være en del af den verden, vi lever i. Men netop dét skal vi i høj grad være. Vi skal have en forvandlerende virkning på den kultur, vi befinder os i. Spørgsmålet er så, om dette er tilfældet. Og alt for mange gange må vi svare nej. Vi bliver et ekskluderende fællesskab, en lukket klub med politisk korrekte holdninger. Vi bliver det eneste hold i vores egen

fodboldliga. Og det sker, selvom vi – ved at være sat på denne jord – har en invitation til at spille med. Til at score det afgørende mål i overtiden. Det er vores mission at spille med.

Mission possible

For langt de fleste, inklusive mig selv, kan dette virke som en »mission impossible«, men ved at læse om Jesu liv får vi en udførlig guide til, hvordan dette kan foregå. Vi skal spise med de udstødte, diskutere med de stædige, udfordre de politisk korrekte i deres tankegang og tage del i spillet. Dette kræver tilvænnning. En tilvænnning til Gud og den plan, han har for os og verden. Og ikke mindst en afvænnning fra tanken om det komfortable liv på sidelinjen. Så snør fodboldskoene, tag koncertjakken på, pak picnicurven og kom ud af døren! Der er problemer at løse, hjælpeløse at hjælpe og en kamp, der skal spilles. Hvad venter vi på? Et slutføljt?

Vejret bliver bedre i morgen – eller?

Vores tankegang kan bedst sammenlignes med mit forhold til motion. Jeg har flere

gange tænkt, at nu er det vist på tide at komme i gang med at løbe. Men uden for er det koldt. Det regner tit, og selvom det er tørt lige nu, kunne det jo styrte ned lige om lidt. Du kender det danske vejr. Og her i København er det altså også farligt at løbe, når det er mørkt. Folk er jo fuldstændig vanvittige. Så har jeg det alligevel bedre her indenfor. Mine løbesko løber jo ingen vegne så ... i morgen. Der er vejret sikkert også bedre, og så kan jeg få det til at passe ind i min stramme tidsplan. En uge efter sidder jeg igen med løbeskoene i den ene hånd og fjernbetjeningen i den anden. Den eneste forskel er, at der nu er 10 nye grunde til ikke komme afsted.

Af sted, af sted

Vi må indse, at det ikke bliver lettere at gøre en forskel, end det er i dag. Vi må vænne os til tanken, vende os til Gud, omvende os fra det magelige liv og afvænne os fra de dårlige vaner, der holder os tilbage fra at spille med. Guds Rige er her på jorden, og vi har alle muligheder for at få verden til at se det. Så kom ind i kampen og lad de dårlige undskyldninger blive hjemme. ■

»En uge efter sidder jeg igen med løbeskoene
i den ene hånd og fjernbetjeningen i den

anden. Den eneste forskel er, at der nu er 10
nye grunde til ikke at komme afsted.«

HVOR GÅR GRÆNSEN?

[≡]
Jacob Anhøj
[📷]
Per Bækgaard

En ung kvinde udstødes af baptistmenigheden, fordi hun er blevet gravid uden for ægteskab. Nej, vel? Den slags sker heldigvis ikke i dag. Ikke desto mindre måtte en ungdomsmedarbejder for nyligt trække sig, fordi nogen mente, at hun ikke kunne være ungdomsleder samtidig med, at hun »levede i synd« med sin kæreste. Jeg tør ikke tænke på, hvad pressen kunne have fået ud af den historie.

Hvad så med denne her? En kendt politiker udtalte, »at alle vestens lande er infiltreret af muslimerne, der taler pænt til os, mens de venter på, at de er nok til at slå os ihjel.« Kun hans politiske immunitet reddede ham fra en retssag, og i dag repræsenterer han sit parti i Europaparlamentet.

De fleste almindelige danskere, hvis sådanne findes, vil sikkert mene, at en kirke, der blander sig i sine medlemmers privatliv, i bedste fald er til grin, mens et politisk parti, der ikke sætter grænser for

sine medlemmers holdninger ingen respekt fortjener.

Det er interessant det her. Er det virkelig sådan, at man i vores kirke kan tillade sig hvad som helst, også det, der aldrig ville gå an i et anstændigt politisk parti?

For noget tid siden befandt jeg mig i gode venners lag pludselig midt i en diskussion om kirketugt. Det smager ikke godt, »kirketugt«. Der står en jordslået em af gamle dage, sorte frakker og hattedamer omkring det. Ikke desto mindre argumenterede den ene fløj i debatten for, at vi som menighed har pligt til at blande os, hvis nogen i menigheden skejer ud. Det er vist det, der på moderne konsulentdansk hed-

der »at have taleret i hinandens liv«. Den anden fløj holdt på sit, at menigheden hverken kan eller skal blande sig i sine medlemmers privatliv – uden på opfordring naturligvis.

Kan vi tillade os, eller har vi ligefrem pligt til, at påtale, når menighedens unge går i byen og drikker sig stangbarcadi? Hvad med menighedsrådsformanden, der insisterer på, at han sagtens kan føre bil og tale i mobiltelefon samtidig, eller spejderføreren, der viser lidt for stor omsorg for de små piger? Det sidste eksempel er vel tydeligt nok; men hvor går grænsen?

Personligt føler jeg mig ikke i stand til at dømme om mine medkristnes livsførelse, så længe de ikke åbenlyst skader andre mennesker med deres handlinger; og selv når det sker, kan jeg sjældent hævde, at jeg aldrig selv har gjort noget værre. Min kone siger, jeg er konfliktsky. Jeg svarer som skurken Kain: »Er jeg min broders vogter?« ■